

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

זוהר חב"ד * תמוז תשע"ג

הזוהר והרב בי - 5

3 האדמו"ר הזקן זיע"א פוסק: בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזהר

ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזהר אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים דף תקע"א)

מי שהוא בעל עסק גדול, יהי רוב לימודו בזה"ק, עת קבוע בכל יום ללמוד ספרי מוסר, ובפרט בספר הזוהר במאמר קן צפור אומר אדמו"ר הזקן: ולמוד בכל יום זוהר מעט, ובשבת כל היום זוהר. (מאה שערים ע' 40)

3 ע"י טעימת יינה של תורה, פנימיות התורה, מתעורר האדם באהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה

פנימיות התורה הוא בחי' משקה המשכרת, כמו יין לאחר שנכנס במעיו יצא מהעלמו ומתגלה ואז משכר ומבלבל הדעת וההשגה מפני שהי' בו כוח שלמעלה מן השכל בהעלם ועתה יצא ונתגלה, כמו"כ ברזין דאורייתא שהוא מה שלא נתלבשה במצוה אלא הן סיפור גדולת אור אין סוף ב"ה למעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית וכו' להשכיל ולהשיג סדר כל ההשתלשלות ולספר בשיעור קומת עצמות המאציל והנאצלים, כמו כל מאמרי האד"ר ואד"ז שהוא בחי' אהבה רבה שלמעלה מן הדעת וכו' ורזין דאורייתא שלמעלה מן ההשגה בהעלם גדול, וכשטועמים ומשיגים יתבלבל דעתו, כלומר שנולד לו מחמת ההתבוננות בהם אהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה וכו'. (ס' מאמרי אדמו"ר הזקן, תקס"ג ח"ב ד"ה והשתי

(כדת)

י"ג דברים הם להסיר כל המונעים בתפילה וכו', והג' הוא עסק ולימוד דברי מוסר הנמצאים בזוהר מלשון הארה, שמאיר במקום החושך שהוא חכמת אמת. (לקוטי תורה פ' תבוא)

בחי' הפנימיות הוא המקשר ומחבר בחי' פנימיות של הנשמה לבחי' פנימיות אלהות ית

בכלל מקרא הוא ג"כ לימוד פנימיות התורה, שהרי מדרש הזוהר הוא על פסוקי התורה, ועוד שגם בלימוד רזין דאורייתא אינו משיג רק המציאות מההשתלשלות ולא המהות, א"כ אינו

דומה למשנה ותלמוד שמושיג מהות חכמתו ית' ובלמוד ההשתלשלות אינו משיג כלל מהות חכמה זו. . אלא רק ידיעת המציאות. ואעפ"כ דבר גדול הוא מאד כיון דא"א להיות בזה השגת המהות, וה"ז כמו שבמקרא אע"פ שא"א להיות ההשגה בבחי' חכמה כיון ששרשה למעלה מהחכמה לכן גם מה שאומר האותיות דבר גדול ועצום הוא. . כמו"כ ידיעת המציאות מהפנימיות אע"פ שאינו משיג כלל המהות דבר גדול הוא עד להפליא...

והנה כיון שהתורה היא הממוצע המקשר ומחבר נשמות ישראל להקב"ה, והממוצע יש בו שני בחינות, סתים וגליא, א"כ בחי' הפנימיות הנק' סתים הוא המקשר ומחבר בחי' פנימיות של הנשמה לבחי' פנימיות אלהותו ית'. (לקוטי תורה לבעל התניא, פ' ויקרא דף ה' טור ב' ואילך)

לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"

ועפ"ז יתורץ מה שנדחקו גדולי המפרשים בפיו מימרא זו [ע"ז יט, ב] דלעולם ישלש אדם שנותיו שלישי במקרא שלישי במשנה שלישי בתלמוד.. אמנם לפי מה שכתבתי אתי שפיה דבתחלת לימודו של אדם ישלש השליש במקרא ממש לבדו, דאף על גב שלתלמוד צריך זמן יותר מ"מ יש לו למהר ללמוד המקרא בתחלה ואחר שהגדיל בחכמה יש לו לקיים השליש במקרא בתושב"כ עם מה שילמוד אח"כ מפנימיות התורה והאגדות, שזה נכלל הכל בשליש במקרא כנ"ל (ואפשר דגם לימוד מדרש רבה ושאר המדרשים הוא בכלל השליש במקרא. . ואף שבהלכות ת"ת מבואר דמדרש תורה שהוא ספרא וספרי וכה"ג הן בכלל שלישי במשנה, היינו מפני שהן הלכות וגופי התורה כמו המשנה, משא"כ לימוד הרבות שהן אגדות שעל המקרא ומוסר ה' אפשר שזה נכלל בשליש במקרא... (לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ג' ואילך)

הנה לימוד הזוהר וכהאריז"ל הוא בכלל שלישי במקרא. . אבל בלימוד סודות הזוהר אין השגה אפילו לגדולי החכמים רק ידיעת המציאות מההשתלשלות ולא השגת המהות כלל, וה"ז כעין לימוד המקרא שהוא קורא בשמותיו של הקב"ה אע"פ שאינו משיג כלל עצמיות הגנוז בהן כנ"ל. וכעין זה הוא בלימוד הזוהר וע"ח. ולכן הוא בכלל שלישי במקרא. . ולכן גם זה נקרא לריח שמניך, שידיעת המציאות היא כמו ריח בעלמא לגבי השגת מהות חכמתו ית' שבמשנה ותלמוד.

וע"ד שנתבאר באגה"ק קרוב לסופו שבלימוד סדר ההשתלשלות אף אם השיג המציאות לא עדיף מצד עצמו כלימוד המצות שמשגיג ותופס המהות כו', אלא מצד שידיעת המציאות הוא ג"כ מצוה רבה ונשאה ואדרבה עולה על כולנה כמ"ש וידעת היום דע את אלקי אביך כו' ומביאה ללב שלם. ועוד שגם הריח וידיעת המציאות הוא הארה מבחי' פנימיות התורה כו'. . ולכן צ"ל ב' הבחינות לריח שמניך כו' ושמן תורק כו'. (לקוטי תורה לבעל התניא, שיר השירים דף ג' סוף טור ג' ואילך)

כמו שהמלח נותן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נותן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)

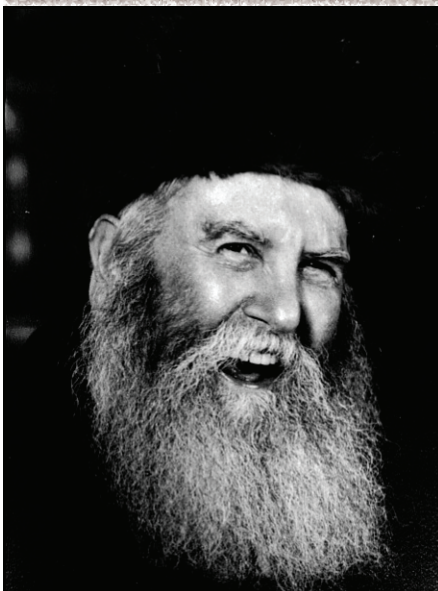
והנה מכל זה יובן בתוספת ביאור ענין ולא תשבית מלח כו', שלימוד הפנימיות נק' בשם מלח, שהמלח ממתקת הבשר אף שאין בו טעם בעצמו כמו הבשר, וכך הנגלה שבתורה נמשל לחם, כמ"ש [משלי ט, ה] לכו לחמו בלחמי, וגם לבשר, כמ"ש במ"א ע"פ זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי, דקאי על תושבע"פ, וכן בגמ' ב"ב דף כ"ב אמרו אכלו בישרא שמינא בי רבא. והיינו כמו הלחם והבשר יש בהן טעם, וממש כך בלימוד הנגלה שבתורה יש בה השגת המהות ממש, משא"כ בלימוד הפנימיות שאין בזה רק ידיעת המציאות ולא השגת המהות, והמהות נסתר ונעלם ואינו מושג כלל להיות בבחי' טעם ממש כמו הנגלה, עד לעתיד לבא שיתגלה פנימיות התורה. ולכן נמשל למלח, לומר שעם היות שאין בו טעם, עכ"ז הוא דייקא הנותן טעם בהבשר. (לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ד')

מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה), לא טעם טעם של יראת הטא

וז"ש רז"ל באבות דרבי נתן (ס"פ כ"ט וכ"ה ג"כ בברכות כל מי שיש בידו מדרש ואין בידו הלכות לא טעם טעם של חכמה, כל מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש לא טעם טעם של

יראת חטא, פי' שהלכות נק' טעם של חכמה לפי שבהן ועל ידן מושג המהות חכמתו ית' שנתלבשה בהלכה זו, משא"כ בלימוד הפנימיות הנק' מדרש אין מושג המהות ממש, ולכן נק' שלא טעם של חכמה, פי' המהות ממש. ועכ"ז מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש לא טעם טעם של יראת חטא, כי אף שבלימוד המדרש אין מושג רק הארה, מ"מ זו ההארה מביאה לידי יראת חטא . . ועוד כי אף שזהו רק הארה, הנה היא הארה מבחי' הפנימיות, כי אורייתא סתים וגליא. (לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ד')

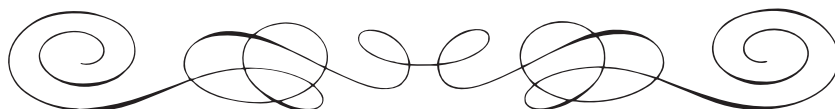
ע"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת ה'

וזהו ג"כ ענין מארז"ל פ"ב דשבת דף ל"א סע"א, קבעת עתים לתורה כו' פלפלת בחכמה כו', ואפילו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא. משל לאדם שאמר לשלוחו העלה לי כור חיטין לעליה, הלך והעלה לו, אמר ליה, עירבת לי בהן קב חומטין, אמר ליה, לאו, א"ל, מוטב שלא העליתה. והענין, כי חטה הוא כ"ב אתון דאורייתא . . וקב חומטין פרש"י ארץ מלחה, והוא ענין ולא תשבית מלח כו'. וזהו שנוכר עירבת לי בהן קב חומטין, דתיבת לי מיותר, אלא דר"ל שע"י שיראת ה' היא אוצרו אזי התורה והחטים הם לי, ונק' תורת ה' . . משא"כ תורה בלא יראה כו'. (לקוטי תורה לבעל התניא שם דף ו' טור א')

לימוד בזהר הקדוש מסיר טמטום הלב (מאה שערים לבעל התניא).

הלומד בספר זהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבא לא ישב בבושה. (זהר פרשת וישב דף קפה ע"א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו).

י"ג דברים הם להסיר כל המונעים בתפילה וכו', והג' הוא עסק ולימוד דברי מוסר הנמצאים בזוהר מלשון הארה, שמאיר במקום החושך שהוא חכמת אמת (לקוטי תורה פ' תבוא)

רבי מנחם מנדל שניאורסון זצ"ל - "הצמח צדק"

חבר גם את הספר "ביאורי הזוהר" - ובו ביאור מאמרי הזוהר.

הרבי "צמח צדק" אמר פעם ביחידות: לימוד הזוהר מרומם את הנפש. לימוד המדרש מעורר את הלב ואמירת תהלים בבכי ודמעות "שוטפת את הכלי". - טז

טבת (ספר חגי ומועדי ישראל שע"ר. זמיר, וכן נדפס בספר שיחות לנוער כרך

ד' תשכ"ו - תשכ"ח)

רבי מנחם מנדל שניאורסון זצ"ל - האדמו"ר האחרון

הוראותיו האחרונות של כ"ק אדמו"ר שליט"א בקשר לכינוסי הילדים, לימוד הזוהר וכו' מוכיחים למעלה מכל צל של ספק, על גודל השעה בה אנו נמצאים, ולכן דווקא ברגעים גדולים אלו, מוטלת החובה של כולנו - ללא יוצא מהכלל להתגייס במרץ למבצעיו הק', של כ"ק אדמו"ר שליט"א ... (עלון כפר חב"ד תש"מ - תשמ"א, דבר המערכת)

אחכה לו בכל יום שיבוא - מי שלומד זוהר מחכה ורוצה באמת את המשיח - כי הוא פועל כל רגע לביאת המשיח

הרמב"ם בפרק י"א מהלכות מלכים הלכה א' כתב: "המלך המשיח... וכל מי שאינו מאמין בזה, או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר הנביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו" הנה כי כן יסוד האמונה בביאת המשיח הוא להאמין בבואו ולצפות לביאתו

אִיתָא בְּזֵהַר הַקְּדוּשׁ (פְּרֻשׁת וַיֵּרָא דָּף קִיח.), וְזֵה לְשׁוֹנוֹ:

כַּד יְהֵא קָרִיב לְיוֹמֵי מְטִיחָא אַפִּילוּ רַבֵּי דְעַלְמָא זְמִינִין לְאַשְׁכַּחא טְמִירִין דְּחֻכְמָתָא. וּבְהַקְדָּמַת מוֹרִינּוּ הָרַב חַיִּים וַיֵּטֵאל לְשׁוֹעַר הַהַקְדָּמוֹת (דָּף ג' טוֹר ב') כּוֹתֵב עַל הַזֵּהַר הַנֶּזְכָּר לְעֵיל, וְזֵה לְשׁוֹנוֹ: הָרִי מְבָאָר פִּי עַד עֵתָהּ הָיוּ דְבָרֵי חֻכְמַת הַזֵּהַר נֶעְלָמוֹת, וּבְדָרָא בְּתַרְאָה תִּתְגַּלֶּה וְתִתְפָּרְסַם חֻכְמָה הַזֹּאת, וַיִּבְיֵנוּ וַיֵּטְפִילוּ בְּרַזֵּי הַתּוֹרָה, שְׁלֵא הַטְּיִיגוּ הַקּוֹדְמִים אֵלֵינוּ, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

וְכֵן כָּתֵב הָרַב הַקְּדוּשׁ רַבֵּי שְׁנֵיאוֹר זְלַמֵּן זְכָר צַדִּיק לְבָרְכָה (בְּעַל הַתְּנִיָּא בְּאַגְרוֹת קִדְשׁ אַגְרַת כ"ו), וְזֵה לְשׁוֹנוֹ:

כָּל חֻכְמַת הַקְּבָלָה הֵיטָה נִסְתָּרָה בְּיַמֵּיהֶם וְנֶעְלָמָה מִכָּל תַּלְמִידֵי חֻכְמִים, כִּי אִם לִיחִידֵי סְגָלָה, וְאִף גַּם זֹאת בְּהַצְנַע לְכַת וְלֹא בְּרַבִּים כְּדֹאִיתָא בְּגַמְרָא, כְּמוֹ שֶׁכָּתֵב הָאֶר"י זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה דְּדוֹקָא בְּדוֹרוֹת הָאֵלּוּ הָאֲחֵרוֹנִים מִתָּר וּמִצְוָה לְגַלּוֹת אֶת זֹאת הַחֻכְמָה, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.